

Pesni (moške
2000)

SALEZIJANSKI VEŠTNIK

1 • 1986

To dekle moraš imeti rad

Vsako novo leto se prične z dekletom, ki je postala božja mati. Svetniki, pomislimo samo na don Boska, so vedno priporočali fantom Marijo. Vprašujem se: ali ima Mati božja kaj povedati danes fantom in dekletom našega časa?

Menim da. Je ena od vas. Vedno bo pripadala vam. Dekle, ki vam bo blizu, družica vaših sanj, prijateljica življenja, skrivnost in utelešenje upanje za vsakega.

Dekle kakor so druga dekleta, vendar drugačna.

Dekle, o kateri se poje, o njej naj bo najlepša pesem, vendar drugačna kakor za malike, ki danes uspevajo.

Dekle, ki spada v tvojo skupino, ki jo moraš imeti za prijateljico v svojem razredu, pri tvojem delu, v trgovini, na cesti, v tovarni, v športu.

Dekle, ki jo je vredno srečati. Srečanje z njo je praznik. Praznik pa postane le, če jo vzljubiš, ko srečaš koga, da ga vzljubiš, ko srečaš koga, ki te vzljubi. To dekle je upanje vsakega srečanja.

Moje srečanje z božjo Materjo — z osebo, ne s kipom — je bilo, ko sem se pripravljaj na poroko. V mojem krstnem listu sem videl zapisani dve imeni: Anton, Marija.

Nisem vedel, da mi je ime tudi Marija.

Starši so mi dali še to drugo ime, ki je ostalo pozabljeno v krstni knjigi.

Marija! Nisem vedel, da mi je ime tudi Marija!

Marija. Prevzelo me je ginjenje in veselje. Seveda sem vedel za Mater božjo, vedno sem jo imel rad. Zdaj pa je to nekaj čisto drugega. Zdelo se mi je, kakor bi se srečal z živo osebo.

Še več: z osebo, z dekletom, ki me je že zdavnaj ljubila, ne da bi za to sam vedel. Ljubila me je s svojo izgubo, z ničemer povrnjeno ljubezen, iz čiste potrebe po ljubezni do mene.

Od tedaj sem jo vzel k sebi, prav kakor Janez pod križem, ko mu jo je izročil Kristus za mater in jo je vzel k sebi.

Vzel sem jo k sebi kot mater, da se ji izročim, pa tudi kot dekletu, v katero sem bil vedno bolj zaljubljen.

Dekle, ki je rastle z menoj: družica, prijateljica, sestra.

Njej je lahko povedati vse, zaupati vse. Od nje lahko pričakuješ vse, razumevanje, zaupanje, pogum.

Dekle, ki pripada Bogu, nanjo pa Bog ni ljubosumen. Lahko pripada tudi tvojemu življenju. To dekle je treba poznati. Ona je naša skrivna želja, naš najboljši del, je dekle, ki jo moraš ljubiti.

Res, zaljubiti se v Marijo je usodno. Zgodi se lahko nenadoma, danes ali jutri. Slehernemu!

Na mladih svet stoji

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salezijansko družino
Leto 59, št. 1, 25. marec 1986
Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne
Tisk: Učne delavnice v Ljubljani

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 — p.p. 4
61108 Ljubljana

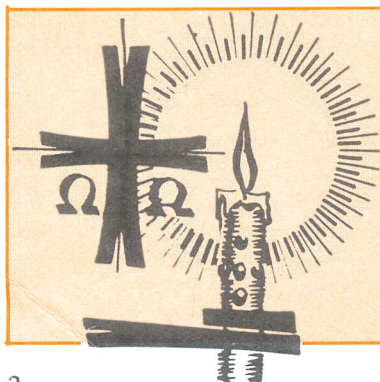
Na podlagi mnenja Republiškega komiteja za kulturo z dne 17. 2. 1986 št. 4210-76/85 je publikacija oproščena prometnega davka.

Kakor je hotel don Bosko, to glasilo obvešča o salezijanskem delu doma in po svetu, hkrati pa vzgaja v don Boskovem duhu. S tem spodbuja tudi duhovne poklice za apostolsko delo doma in za misijone.

Don Bosko je hotel tudi, da se to glasilo daje zastoj vsakomur, ki ga želi. Tega se držimo tudi danes. Velikodušnim prijateljem pa smo hvaležni za vsak dar, ki je namenjen za kritje stroškov tiska

VSEBINA

To dekle moraš imeti rad
Očetovo voščilo za leto 1986
Don Boskova slava
Posvečeni za službo Cerkvi in Družbi
Mednarodno leto miru
Na pomolu barja
Iz družine molivcev za duhovne poklice
Mladi, iščimo studenec 'žive vode'
Veselimo se posebnega daru
Družba HMP ob 50-letnici prihoda v Slovenijo
Marija zgled svetosti
Misijonar z zavihanimi rokavi
Misijonarki z Madagaskarja se oglašata
Naši rajni
Drobne novice
Nova cerkev v Radencih

„Kristus je vstal od mrtvih.
S smrtjo je uničil smrt.
Mrtvim v grobovih
podaril je življenje.“

Duhovno doživetje za praznik
velike noči Kristusovega
vstajenja salezijanski družini,
dobrotnikom in prijateljem.

Salezijanci

Očetovo voščilo za leto 1986

Vse od začetka svojega vzgojnega dela je don Bosko tudi novoletno voščilo uprabljal kot vzgojno sredstvo (prim. MB 3,617). V slovenskem salezijanskem izročilu se je za to voščilo udomačil nekoliko bolj odmaknjen a ne manj lep izraz: VEZILO. Novoletno voščilo ali vezilo je don Bosko izrekel vsakikrat na silvestrov večer in ga skrbno, čeprav po domače oblikoval, da je z njim čimbolj osebno nagovoril svoje sodelavce in dečke. Kadar je imel povedati kaj posebnega, je to vezilo dal po skupinah in sicer drugačno duhovnikom, drugačno mlajšim sodelavcem in posebno za fante. Včasih ga je posameznikom celo napisal.

Na predvečer novega leta 1860 je don Bosko razlagal fantom, da ves svoj trud, svoje sposobnosti in izkušnje, svoje napore, zdravje in življenje posveča njim. „Za vezilo vam dajem vsega samega sebe. To je majhna stvar, toda če vam jo dam vso, pomeni, da si ničesar nisem prihranil zase“ (MB 6,362).

Po božičnih praznikih 1861 je bil don Bosko bolan. Čeprav so mu sobratje branili, je na silvestrovo vstal in šel med svoje fante. Kako so nestrpno pričakovali, kaj jim bo njihov oče in učitelj povedal kot voščilo za novo leto! Rekel jim je le, da jim bo naslednji dan dal čisto posebno, izredno vezilo. Na novega leta dan stopi don Bosko med svoje fante zdrav: „Vezilo, ki vam dajem ni moje. Kaj bi rekli, če bi prišla Marija in bi drugemu za drugim povedala kakšno besedo? Če bi Marija vsakemu pripravila listek in mu povedala, kaj naj stori, ali kaj ona želi od njega?... In prav to se je zgodilo. Listke sem napisal sam, toda kako je do tega prišlo vam ne morem razložiti. Tudi me ne sprašujte... Več let sem prosil za to milost in dosegel sem jo. Vsak od vas naj zato vzame sporočilo, kakor iz ust same Device Marije. Prihajajte torej v mojo sobo in vsak bo prejel vezilo, ki bo njemu primerno“ (MB 7,2-3).

To izročilo se v salezijanski družini ponavlja od Boskovih časov. Vrhovni predstojnik nam v njegovem imenu za novo leto izreče posebno vezilo. To ni le spomin, temveč geslo, načrt za delo, don Boskova misel za naš današnji trenutek. Letošnje vezilo se glasi:

POSPEŠUJMO LAIŠKI POKLIC
ZA SLUŽENJE MLADIM
V DON BOSKOVEM DUHU

Salezijanska družina je danes velika. Poleg sester Hčera Marije Pomočnice in salezijancev je še vrsta manjših družb (nekateri še nastajajo), ki se navdihujejo ob don Boskovem – salezijanskem duhu, si izbirajo njegov življenjski slog v skrbi za odrešenje sveta. To so torej duhovniki in posvečeni laiki – redovniki oziroma redovnice.

Člani don Boskove družine pa so od vsega začetka tudi laiki, ki sicer živijo v svetu. To so salezijanski sodružniki, bivši gojenci, gojenke, starši salezijancev itd. Ti laiki niso posebej posvečeni, razen da so krščeni in birmani. To pa ni malo, saj so skupno z duhovniki in redovniki člani enega božjega ljudstva, kakor je sv. Peter rekel prvim kristjanom: „Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevo duhovništvo, svet narod, ljudstvo, določeno za božjo last, da bi oznanjali slavna dela tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito svetlobo“ (1 Pt 2,9). Vendar te vzhičene besede, ki jih pogosteje slišimo pri mašnem hvalospevu, ne opevajo „duhovništva“ temveč „laično prvino“ božjega ljudstva. Za tako laično prvino, ki je pristno evangelijska je v don Boskovi družini dovolj prostora, je cenjena in nadvse potrebna. Četudi nam njeno dostojanstvo natančneje odkriva zadnji koncil, moramo priznati, da je don Bosko bil tudi v tem pogledu jasnovidec z globokim cerkvenostnim čutom, da je v mnogočem prehitel čas, ki mu je danes daje bolj prav, kakor včeraj. Laikom so namreč zaupane najrazličnejše naloge v svetu, ne pa duhovnikom in redovnikom v prvi vrsti! In te naloge v svetu so danes velike, zato je laiški poklic – katerikoli, tako pomemben, če ga posameznik vrši z ljubeznijo in odgovornostjo.

Ko vrhovni predstojnik daje letošnje vezilo vsem članom velike salezijanske družine, nam naroča predvsem dve stvari:

– Priznavajmo laikom v svetu in Cerkvi „polnoletnost“ in samostojnost. Opravljajo naj naloge, za katere so usposobljeni. Pomagajmo jim, usposablajmo jih, navdušujmo jih, zaupajmo jim in z njimi sodelujmo. Brez laikov danes apostolsko delo v svetu ne gre. So namreč področja, do katerih imajo dostop samo oni in so odgovorni, ker so le zanje.

– Z vezilom pa nas salezijance in sestre vrhovni predstojnik vabi, da bi si zopet pridobili laiško miselnost. Pri večernem govoru nam je razlagal, kaj s tem misli. To ne pomeni, pravi don Viganò, da naj redovniki slečejo habit in še manj, da naj se navzamejo miselnosti sveta (posvetnosti). Potreba, da bi si zopet pridobili laiško miselnost pomeni, da so se cerkveni ljudje v zgodovini do današnjega dne pogosto vdajali klerikalni miselnosti. Podlegali pa so ji tudi laiki. Lastnosti klerikalne miselnosti so npr. prepričanje, da ima le duhnik besedo v Cerkvi, odmaknjenost in zaprtost v svoj svet, nedotakljivost lastnega mnenja, odtujenost od težav ljudi in problemov sveta, zaverovanost le vase, skušnjava po gospodovanju. Če si moramo zopet pridobiti laiško miselnost pomeni, da smo izgubili, česar ne bi smeli izgubiti, namreč solidarnost do stisk sveta in ljudi ter skrb za svet. Vrhovni predstojnik na tem mestu poudarja potrebo po spreobrnjenju v našem srcu in v naši miselnosti.

Škofje nas na sinodi 1985 opozarjajo na naloge, ki jih mora imeti Cerkev danes posebno na skrbi. Med tolikimi sta zlasti dve v ospredju: zavezanost za uboge in lačne ter za mir na svetu. Skrb za svet je izrecno laiška naloga, ki pa tudi duhovnikom in redovnikom ne sme biti tako tuja, da bi ob velikih problemih današnjega sveta povsem mirno spali. Vse božje ljudstvo, torej tudi duhovniki in redovniki si morajo zopet pridobiti tako laiško miselnost, saj s tem, da v Cerkvi opravljajajo posebne službe, še niso povsem prenehali „biti laiki“, ali vsaj ne bi smeli prenehati biti, saj so še vedno člani božjega ljudstva.

Pomislimo le na en tak primer skrbi za svet, ki prihaja iz mladinskih vrst. Ob tolikih problemih sveta, zaostalosti, nerazvitosti in lakoti, se pri mnogih po svetu postavlja resno vprašanje obveznosti vojaške službe. Čemu naj služi rožljanje z orožjem, ko je bolj potrebno „prijeti za plug“ ali nuditi kakršno koli drugo pomoč v korist tretjega sveta ali pa tudi doma bratom in sestram v potrebi. (Uradna pobuda, da bi mladi lahko služili vojsko v civilu, ni prišla le pri nas v okviru ZSMS. V Italiji npr. je na ministerstvu za obrambo 17 000 prošelj mladih fantov, ki bi se raje žrtvovali za humane dejavnosti, kot pa prijeli za orožje. 10 000 Italijanov dela v deželah v razvoju, namesto da bi zgubljali čas s služenjem vojaškega roka. To je tema, ki globoko prodira v zavest o skrbi za stisko sveta in ljudi. Da ob mednarodnem letu miru, ki poteka, mir ne bi bila le prazna beseda!

Naloge, ki nam jih danes zastavlja svet so za vse velik izziv. Ne smemo jih reševati z vrtičkarsko miselnostjo ujetnikov ozkih idej in le lastnih koristi. Presegati moramo miselnost ljubosumnih majhnih posestnikov, v katero Slovenci zlahka zapadamo.

Ni kaj! Očetovo voščilo je kar se da smelo obenem pa polno odrešenjske zavezanosti za človeka. Ker pa je laiškost globoko evangelijska, je prav zato njegovo vezilo tudi skrajno enoumno.

A.S.S.

Don Boskova slava

Triletna priprava na praznovanje sto letnice smrti sv. Janeza Boska dobiva vedno nove oblike in spodbude. „Don Bosko, ki si svetnik, ki živiš; ti si pesem, ki še ni izpeta in ki se bo pela v prihodnja stoletja. Vedno številnejši, vedno večji bo venec duš, ki bo krasil tvoje svetništvo, kajti tvoja edina želja je: vse videti v nebesih,“ povzema don Boskov lik v želimeljski slavnostni akademiji predstavnik „današnje pokvarjene mladine“.

Bolj ko se bliža jubilejno leto, bolj nam vstajajo v srcih stih, bolj se duše loteva drhtenje, drhtenje nemega petja, porojenega v trpljenju. V Sloveniji ostajamo brez „notnih črt“ salezijanskih ustanov, kakršne je ustanavljal don Bosko. Morda pri nas ni potreb, morda v naših srcih še ni dovolj ljubezni do ... Bi nas kdo pri tem oviral?

V teh dneh in mesecih se osveščamo, da je don Boskova podoba v nas zbledela. Prelistavamo življenjepise, gledamo njegove slike. Kakšna pa je njegova podoba v naših srcih, kako jo živimo? Molitvi don Boskovih prostovoljk v akademiji na Rakovniku: „Pomagaj nam, da bomo polepšale tvojo podobo sredi sodobnega sveta znanosti, dela in tehnike,“ dodajamo še lastno prošnjo: „In utrdi najprej v nas to podobo, ki bo v žaru našega salezijanskega življenja pritegovala mlade v zaupanju, veselju in ljubezni.“

RAKOVNIK

Pri dopoldanskih mašah so dajali praznični ton mladinski in mešani zbor. Med slovesno akademijo, ki nas je uvedla v popoldanski del praznovanja s predstavitvijo don Boska in njegovega delovanja v današnje dni po različnih vejah salezijanske družine pa je donel združeni zbor Hčera Marije Pomočnice in salezijanskih bogoslovcev.

Don Bosko nas povezuje in usmerja naprej, v delo ljubezni in pričevanja.

Slovesni maši dopoldne ob pol enajstih in popoldne ob pol

treh je predsedoval koprski škof pomočnik msgr. Metod Pirih.

Z neposrednostjo in naklonjenostjo do don Boska in njegovih prijateljev je nizal pripoved o don Bosku in o svojih srečanjih z njegovimi sinovi.

Ob božji besedi je spregovoril o važnem mestu pogovora v don Boskovem življenju, s pomočjo katerega je vodil svoje fante k izpolnjevanju božje volje.

Spregovoril je tudi o pomembnosti družinske molitve tako v rasti družinskih vezi kot duhovnih poklicev.

Popoldanskega bogoslužja se je udeležilo za en avtobus romarjev iz Šentruperta s svojim župnikom Janezom.

CELOVEC

V Modestovem domu Mohorjeve družbe, ki ga vodijo slovenski salezijanci so don Boskov god obhajali dijaki in dijakinje iz obeh Mohorjevih domov in Provincialne hiše šolskih sester. Za praznik jih je obiskal krški škof dr. Egon Kapellari. Vodil je bogoslužje, pri katerem so dekleta in fantje sodelovali z besedo in petjem. Kasneje je s podelitvijo nagrad zaključil športno tekmovanje za don Boskov pokal in izbral tri najlepše slike na razstavi, ki jo je za to priložnost pripravil likovni krožek v domu. Za navdušenje ob zaključku dneva je s svojo moderno duhovno glasbo poskrbela skupina Prerok s Kodeljevega.

ŽELIMLJE

Želimeljska skupnost je šla don Bosku naproti v družbi današnje mladine, z izgubljenim sinom in Mihcem Magonejem. Te tri usode so se prepletale v bogati akademiji, ki je želela povedati samo eno: današnja mladina potrebuje don Boska in upira pogled v nas.

Slovesno bogoslužje je vodil nadškof Alojzij Suštar. Zaustavil se je ob misli, da je don Bosko vzgajal z ljubeznijo. Ugotavljal je, da bi morali biti tudi današnji vzgojitelji polni te don Boskove ljubezni, ki bi odmevala v mladih in tudi v njih izzivala ljubezen za vse dobro in lepo.

KODELJEVO

Tamkajšnje zunanje slovesnosti v čast don Bosku so se udeležili bogoslovci z Rakovnika s pevskim programom. Njihov ravnatelj prof. Tone Ciglar je navduševal navzoče za ideal, ki žari v današnje dni. Ob zunanjem prazniku luči – bila je svečnica – naj bi zaplamtel tudi v nas plamen novega zaupanja in ljubezni do tistih, ki bi naj bili graditelji civilizacije ljubezni in človeškosti.

f.m.

Posvečeni za službo Cerкви in družbi

Diakoni, „okrepljeni z zakramentalno milostjo v občestvu s škofom in z zborom njegovih duhovnikov služijo božjemu ljudstvu v strežništvu svetega bogoslužja, besede in ljubezni“, beremo v konstituciji o Cerкви. Od diakonskega posvečenja naprej nastopi obdobje, ko bi na njihova beseda „zamrla“ v božji in ko bi naj sebična ljubezen človeškega telesa opravila svojo končno in popolno predanost božji ljubezni, ki se daruje v odrešenje mnogih.

Po novih cerkvenih določilih traja diakonska služba najmanj pol leta. V tem času diakoni vedno znova ugotavljajo, da je sicer duh voljan, toda meso je uporno in slabo. Po letih lastnih prizadevanj v teološkem študiju odkrivajo resnični temeljni kamen, na katerem stoji in pade njihov poklic. To je še vedno doba preizkušnje za duhovniško službo, ki pa ne sledi obvezno diakonatu.

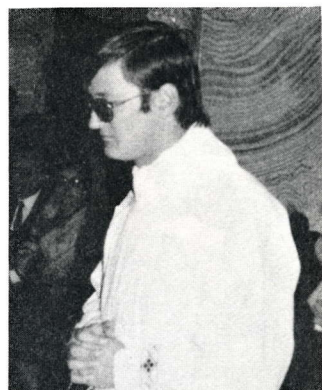
LJUBLJANA

22. december 1985

Enotedenskim duhovnim vajam, ki jih je bodočim diakonom pridigal jezuit p. Lojze Markelj je na ta dan sledila slovesnost diakonskega posvečenja v ljubljanski stolnici. Posvečevalec dr. Alojzij Šuštar je položil roke tudi na štiri salezijanske bogoslovce.

Novi diakoni so Brečko Franc (Breze nad Laškim), Gregorič Herman (Zalošče pri Dornberku), Mikec Leopold (Bistrica pri Šentrupertu) in Štrucelj Vinko (Griblje pri Črnomlju).

„Pri samem obredu je človek navadno preveč aktiven, da bi doživljal veličino dejanja oziroma posvečenja, ki ga prejema. Šele v novi vlogi spoznava spremembo, ki se je izvršila na njem in v njem,“ razmišlja diakon Herman.

JERUZALEM

8. december 1985

V frančiškanski cerkvi v Jeruzalemu je bil posvečen v diakona Metod Ogorevc iz Brežic, drugi iz vrste štirih bratov, ki so stopili na salezijansko pot. Posvečenja, ki ga je vodil tamkajšnji pomožni škof se je udeležil inšpektorjev vikar Jože Pozdrec.

TURIN

22. junij 1985

V don Boskovem mestu v Italiji je bil ob zaključku prejšnjega šolskega leta posvečen v diakona Janez Žerovnik, doma iz Vogelj pri Šenčurju. Med pripravo na nadaljni študij se ga je lotila bolezen. Naj mu naše skupne molitve izprosijo potrebnega zdravlja za opravljanje duhovništva Najvišjemu.

f.m.

Že kar navajeni smo, da je vsako leto posvečeno kakšni posebni temi, h kateri naj bi se naše misli večkrat vračale. To ni nič več izrednega. Nič preveč zato od takih priložnosti ne moremo pričakovati. Lahko samo pritegnejo našo pozornost za kak ideal, problem, skupno stvar, nas spodbudi k premišljevanju, morda celo storimo kaj konkretnega. Zlasti ni za pričakovati preveč, ko gre za stvar, ki zahteva celotnega človeka, ko gre za prizadevanje celega življenja.

Mednarodno leto miru

V to skupino sodijo dejavnosti za mir, 'mednarodno leto miru', kot ga je razglasila Organizacija združenih narodov. Mir ni naloga samo enega leta ampak vsakega leta. Je naloga za vsak dan. Š posebej velja ta naloga za kristjane, ki so imenovani in so učenci 'kneza miru', Jezusa.

Poklicani smo, da mir gradimo. Kako? — Morda je posebej na tem področju potrebno imeti več poguma. Tudi med kristjani je veliko bojazljivosti, ko govorimo o miru. Mnogi, kar premnogi kristjani po svetu, so bolj pripravljene 'razumeti' ali 'opravičevati' razloge za vojno (oboroževanje) kot pa razloge za mir (razoroževanje). Tudi sami voditelji Cerkve ne govorijo vedno z odkritimi besedami, pogumno o osrednjih vprašanih miru in njegovi tesni povezanosti z vsakdanjim življenjem.

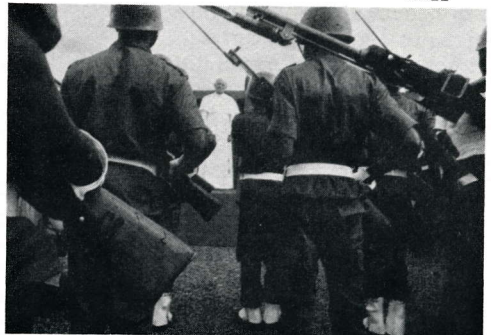
Delo za mir sega na vsa področja našega življenja in ima hkrati svetovne razsežnosti: ni pravega miru, če ga ni povsod. Ni zadošči, da je mir med vzhodom in zahodom, med severom in jugom. Predvsem pa ga ni, če zanj ne delajo 'ljudje miru', to so ljudje, ki so iz srca odstranili klice sovraštva, nasilja, želje po premoči — v človeškem srcu je začetek in konec miru.

In še: pri delu za mir je potrebno imeti veliko ustvarjalnosti, odprte oči, čut za konkretno. V tem letu bo veliko srečanj, kongresov, okroglih miz o miru. Morda bodo na njih sodelovali tudi taki, ki so bili udeleženci srečanj ob letu ostarelih, žensk, mladine. Pripravljene bodo tudi za shode v naslednjih

letih, kakršnakoli bo že tematika... Na nas se bo vsul plaz besed. Z gotovostjo pa lahko rečemo, da govori ne bodo svet približali k miru niti za en milimeter. To bodo storila samo konkretna dejanja običajnih ljudi. Naša dejanja. Dejanja vsakega dne. Ne bo miru, dokler ga bo imel v rokah voditelj te ali one velesile; še manj, če ga prepustimo vojski. Mir je preveč resna stvar, da bi ga prepustili tem ljudem. Vsakodnevno življenje ga bo ustvarjalo; drobna (včasih zelo zahtevna in težka) dejanja miru bodo najboljši začetek. Samo kakšen primer: pripravljenost, da odpustimo vsakomur, ki nas je užalil; prizadevanje za mir z vsemi, s katerimi živimo; pomoč potrebnim; zavračanje krivičnih struktur; spoštovanje različnosti; da otroku namesto igrače puške ali tanka podarimo kaj bolj miroljubnega ...

Sestavni del vsakodnevnega dela za mir, majhnih korakov na poti miru, je pomoč, ki jo kristjanu daje skupnost in kritično primerjanje z božjo besedo ter z brati po veri.

B.K

Ig je strmjeno naselje na južnem robu Ljubljanskega barja. Mnogi spomeniki govorijo zanj, da je starodavna naselbina. Sedanja baročna cerkev sv. Martina je iz prve polovice 18. stoletja. Prvotna cerkev je na tem kraju bila več kot pred tisoč leti. Papeški desetinski zapisniki poročajo, da je izanski duhovnik-vikar v letu 1296 prispeval veliko vsoto denarja za novo križarsko vojno. Izanski kmetje so bili nekoč zelo pogumni. Med marčno revolucijo, v letu 1848, je izanski grad napadlo okrog 300 upornih izanskih kmetov; razbili so več dragočnosti ter sežgali gospodske listine in gruntnje knjige.

Na pomolu barja

Kdo so Izanci? Kaj nosijo v sebi mladi in odrasli? Kam meri njihova sedanja misel? Kdo to ve! Vsak človek je svet zase. Kdo ga more povsem odkriti? „Nekaj posebnega smo in vendar se v ničemer ne ločimo od drugih,“ pravi Anica Špelakova. „Nismo Gorenjci, ne Dolenjci ... Nekaj tretjega. Svoje narečje govorimo... Tudi Ljubljančani nismo.“ Da so dokaj ponosni, samozavestni, pa tudi delavni, prej so se radi izseljevali... Sedaj pa prihajajo od drugod – priseljenci. Tu si gradijo hiše, tu ostanejo. „Duhovniki bojda nekoč niso radi prihajali med naše prednike, češ da smo razvpiti, pretepači,“ dopoveduje Ižanec Jože Smole. „Slabi nismo, svetniki pa tudi ne. Nezaupljivi smo, vendar samo v začetku. Danes nam dobro gre, polje daje veliko sadov. Nekoč smo se otepali z revščino, vsaj naša družina. Zato pa nisem mogel nikamor v šole. Po tihem sem vselej gojil željo, da bi postal duhovnik. Želja pa se mi ni uresničila. Če bi bil po vojni rojen, bi bilo to vse drugače, zdaj je veliko več možnosti za šolanje.“ Pa vendar, Smole je vesel, da je tako, kakor pač je. Odšel je že 35 let delovne dobe. S prvim dnem, ko bo le mogoče, bo vstopil v pokoj. „Saj je toliko mladih, ki čakajo na delo, zakaj

Ižanska mladina je s svojim kaplanom zelo delavna

bi jim ne prepustili svoja delovna mesta!“ pribije Smole.

Okrog 2000 ljudi poseljuje Ig. Pogostni priimki so: Bolha, Intihar, Uršič. Čez 400 je hišnih števil, vendar niso vse hiše poseljene. Čistih kmetov je le nekoliko v okoliških vaseh. Iz večine hiš gre kdo v službo. Čez cerkveni prag stopi povprečno ob nedeljah okrog 500 ljudi. V starejših družinah so trije do štiri otroci, v mlajših pa se približuje povprečju treh otrok. Povprečna starost umrlih v zadnjih letih je 80 let. V letu 1984 je bilo 33 krščenih, umrlo pa jih je 23. V župnijskem svetu je 34 članov, srečujejo pa se skoraj vsak mesec.

Župnik na Igu salezijanec Janez Poprijan

Jože Horvat – kaplan

Jože Smole, delavec

Ali bo mladim Cerkev tako kot njihovim staršem in prednikom še naprej vabljiva s svojim naukom? Kdo more to vedeti za jutri? Življenje ima vsaj to dobro stran, da je nepredvidljivo. „Zdaj ljudem zelo dobro gre, v takih časih pa se rado zgodi, da pozabljam na molitev, na vero, na vse, kar je združeno s Cerkvijo,“ zatrjuje Smole. „Ižanec – kot vsak drug občan te zemlje – si bo rekel: Zemlja mi bo rodila, če jo bom dobro pognojil, če jo bom dobro obdelal; kolikor tega ne storim, mi tega nobena molitev ne bo nadomestila. Čas je tudi tak, da smo se ljudje pomehkužili, polenili... to je čas radia, televizije in delovne mrzlice. Enkrat opustim molitev in božjo službo, pa drugič, za tretjič več ne bom imel pomislekov. Slišal pa sem v teh dneh tole: Ko bi se nam spet kaj nakretilo, da bi nam trda predla, tako kot pred vojno, bi tisti, ki redno hodijo k maši v naših časih, morali pod kor, kajti prve klopi bi zasedli tisti, ki so zdaj opustili nedeljsko mašo.“

Mladina je v vsakem župnijskem občestvu prvo upanje jutrišnje krajevne Cerkve. Ižanski župnik Janez Poprijan si želi še predvsem biti prijatelj mladih. Anica, mlada Ižanka, ekonomski tehnik in študentka ekono-

mije, pravi, da je bila mladinska skupina za njeno vero izjemno koristna, še bolj pa duhovne vaje, ki se jih je udeleževala na Bledu; ponovna pobuda ji je bilo srečanje mladih v Stični. „Na vsakih duhovnih vajah sem kaj novega odkrila, predvsem pa sem poglobljala svoje krščanske poglede na življenje in svet. Neizbrisen vtis je name napravila Stična. V družbi svojih vrstnikov sem globoko doživljala srečanje – pesem, božjo besedo, nagovore, prošnje, molitve. Mlad človek

globlje doživlja, sprejemljiv je za vse dobro in lepo; zbira si moči za življenje. Ko sem to v sebi doživljala, sem hkrati čutila v sebi več neke življenjske radosti, več človeške odprtosti do bližnjega; lažje v njem odkrivaš prijatelja, mu spregledaš napake, dobrohotno si razpoložen do ljudi, do narave...“

Skupina mladih Ižancev se še vedno ob sobotnih večerih zbira – k molitvi, pogovoru o veri, Cerkvi, o Bogu...Ciril, Martina, Neva, Marija...in drugi. Neki ve-

IZ ŽUPNIJSKE KRONIKE

V letu 1931 je župnija Ig štela 2621 prebivalcev. Na Igu je bilo 368 moških in 379 žensk. V letu 1952 je bilo krščenih 36, umrlo pa 28, obhajil je bilo 16 600, naslednje leto je bilo vseh obhajil 23 000, Družine naročnikov 60, Mohorjevk 119. V letu 1954 krstov 49, umrlih 19, Mohorjevk 160. V letu 1959 krstov 50, umrlih 19. Za leto 1960 piše župnik Bergant: „Ves mesec januar in februar sta bila posvečena pripravi na misijon: molitve, žrtve, pridige in petje. Pripravila so se osebna vabila in spominske podobice. Delo zavoda na Rakovniku. V soboto, 20. februarja so prišli gospodje misijonarji, salezijanski duhovniki: Štefan Zorko, ravnatelj na Kodeljevem, Anton Hanzel, ekonom na Rakovniku in Jožef Zrim, iz Škocjana na Dolenjskem. Istočasno je bil misijon v Tomišlju in Zelimljem. V Tomišlju so bili tudi salezijanski misijonarji: Štefan Vogrin in Franc Levstek. V Zelimljem: Franc Mihečič in Stane Hribšek. Gotovo je bila to posebnost, da se je mogel izvršiti misijon v vseh treh „ižanskih farah“, ki ga je imelo sedem salezijanskih duhovnikov. Farani so prav pridno hodili k pridigam in sveti maši, čeprav je bilo bolj deževno vreme in je še hudo razsajala gripa, saj so v mnogih hišah bili vsi bolni. Velik obisk je bil pri stanovskih govorih, spravi in sklepni pobožnosti za rajne. Svetih obhajil se je v teh dneh podelilo 3500. Žalibog, da se kljub vabilu mnogi niso odzvali iz različnih vzrokov! Bog daj, da bi se ta misijon poznal v življenju faranov, da bi ga pominili dolga leta in se ravnali po naukih misijonarjev. Misijonarji so bili izvrstni pridigarji!“

Anica Špelak, ekonomska tehničarka

čer je bila beseda o smrti...Ki te doleti na cesti, v službi, za pisalnico, na hišnem pragu, na polju, v hribih, na bolniški postelji ali pa tudi na vrvi...Smrt pride iznenada in te pokosi, s tabo pa vso tvojo prihodnost, ki si jo tako lepo načrtoval. V drugih večerih se pogovarjajo o mnogih stvareh, kar jih — mlade — zanima. Denimo o ljubezni, prijateljstvu, o odnosih mladih in starih, o maši, Svetem pismu...“Prevetrimo tisto, kar slišimo o Cerkvi in Bogu, verskih rečeh v šoli, kar beremo, pa nam ni dovolj jasno, kar o vsem tem slišimo v cerkvi. Bistveno je, da si za življenje izoblikujemo trdna načela.“

Ciril obiskuje srednjo strojno, Martina srednjo medicinsko, Neva komercialno, Marija administrativno...Ne oziraj se na smeri izobraževanja, pri verskih večerih so samo mladi ljudje s svojimi iskanji...„Lahko bi nas bilo več skupaj,“ pravijo.„Saj mora vsak razmišljati o teh vprašanjih.“ Ciril meni takole: „Saj ne grem ravno k maši, k skupini pa pridem. Tu se vsaj kaj pametnega naučiš za življenje. Tu slišiš o stvareh, o katerih šola ne govori ali pa vsaj ne popolno.“ Dosti mladih Ižancev je „skritih“...,Na avtobusu, ko gre v šolo, ga vidiš, doma na vrtu, pri televizorju...Še v disko se ne potruditi. Sicer pa izanski disko obisku-

jejo predvsem mladi iz okoliških vasi.“ Drug drugemu pomagajo v skupini, da bi bila njihova vera globlja. „Toda pri sebi vem,“ meni Ciril, „enkrat verujem, drugič pa spet ne. Enkrat se mi vse zdi zelo smiselno, drugič se mi spet zdi...kaj bi z vso to šaro.“ Martini je nedeljska božja služba nepreklicno potrebna — in tudi molitev. „Neskončno upanje je moj Bog. K njemu se lahko vsak trenutek zatečem. Ko mi je težko, v njegovem imenu upam na boljše. Težko je z besedami opisati, da čutim, da verujem, da se veselim božje bližine, ki jo nagovarjam. Tudi v radosti ga čutim...Verujem, to je pravzaprav vse, kar lahko povem. Ni ga človeka — tako sem prepričana —, ki ne bi imel vsaj trohico vere v

to moč, ki je v nas in nad nami. Vsak veruje na svoj način...“ Danes je lahko tako, jutri pa bo lahko spet drugače. Dahne malce drugačen veter, pa se spet lahko vse zamaje. „Bil je čas,“ pravi Neva, „ko nisem mogla verovati. V hudi krizi sem bila glede vsega, kar sem se bila naučila pri verouku, v Cerkvi, pri starših. Mislim, da je bil tisti nemir v meni hkrati ena sama molitev. Spominjam pa se natančno, kako sem nekega dne začutila ali spoznala, ne vem kako bi tistemu rekla: Bog je in pika. Kakor da bi se mi nekaj posvetilo. Pravo razodetje. Vame se je naselil mir in neka posebna sreča. Je mogoče milost zaznati? Je to neka posebna gotovost, mir, radost...?“

jz

IZ DRUŽINE MOLIVCEV ZA DUHOVNE POKLICE

Ker imajo člani naše molitvene družine namen, da molijo za duhovne poklice za vso Cerkev na Slovenskem, nam je poslal pomožni škof dr. Stanislav Lenič, ki je delegat za duhovne poklice v Cerkvi na Slovenskem, tole pismo: „Vse naše drage molivce za duhovne poklice v novem letu pristrčno pozdravljam in jim želim obilje božjega blagoslova. Ko letos obhajamo euharistično leto, vas vse še bolj vabim, da sodelujete z molitvami in žrtvami pri pridobivanju novih duhovnih poklicev. Euharistije ni brez duhovnika. Zato bomo letos na duhovnike gledali še posebej pod tem vidikom, da so služabniki svete euharistije. Naj zato Gospod pomnoži število teh služabnikov. — Pozdravlja in blagoslavlja vas vse hvaležni škof Stanislav Lenič.“

Število molivcev se iz dneva v dan večja. Mnogi se oglašajo s pismi, v katerih sporočajo, kako se sedaj počutijo srečne, ko na ta način morejo sodelovati za Cerkev na Slovenskem. Tako še posebno pišejo molivci—bolniki. Koliko lažje sedaj prenašajo svojo bolezen, ko svoje trpljenje darujejo Bogu za nove duhovne poklice. Molivce pa tudi med seboj povezuje molitev v eno veliko božjo družino. Dokaz temu so mnoga pisma, ki jih pišejo svojemu voditelju. In kadar Gospod katerega pokliče k sebi, se v mesečnem namenu objavi ime umrlega in se ga priporoči v molitev. Za vse rajne pa voditelj družine vsak mesec zadnjega dne daruje sveto mašo. Tako zvesti molivci tudi po smrti niso pozabljeni. Za vse molitve in žrtve bo sam Bog nekoč bogato plačilo, Cerkvi na Slovenskem pa bo na naše prošnje obujal nove duhovne poklice, saj nam to zagotavlja On, ki je naročil: „Prosrite Gospodarja žetve, da pošlje delavce na svojo žetev.“

J.P.

Mladost, iskanje, studenec, živa voda, bogastvo, ljubezen, delavnost, odgovornost ...

To so resničnosti o katerih smo srednješolci premišljevali na dnevih zbranosti v Želimljem.

Mladost ... Navajeni smo že, da se o mladosti in mladih slabo govori. To nas ne preseneča.

Ugotovili smo, da je vedno bilo tako.

Tokrat pa smo obrnili ploščo

in smo prisluhnili ljubitelju mladine, papežu Janezu Pavlu II. ob čudovitem pismu, ki ga je napisal vsem mladim sveta.

Posebej nas je pritegnila misel:

„MLADOST JE EDINSTVENO BOGASTVO.“

Papežev način govora vliva upanje in zaupanje pri nas mladih.

Naj navedem nekaj naših razmišljanj:

Mladi, iščemo studenec »žive vode«

„Nikoli ne pozabimo, da smo mladi. Zavedajmo se svoje mladosti. Bodimo delavni. Z delom razvijamo svoje sposobnosti, lenoba nas ubija, nas odvrča od izvira ‚žive vode‘, od Boga. Ne izgubljam upanja v lepšo prihodnost, čeprav se toliko govori o kriznem stanju. Mladi vemo, da sedanja kriza, ni kriza današnje mladine. To je kriza generacije pred nami, ki je veliko obljubljala, a malo dala. Verujemo, da je današnja generacija mladih kljub mnogim negativnim pojavom, zmožna zgraditi lepši svet od sedanjega. To je naše upanje. Če to upanje izgubimo, smo izgubili mladost. Ostanemo le še mladi starci, katerih edina naloga je — le še umreti...“

„Mladost je dinamična, ustvarjalna... Včasih tudi zaletava. In zaradi te zaletavosti povzročamo nezaupanje. Mi pa v kalupih, ki nam jih ponujajo ‚odgovorni‘, ne moremo ostati, ker bi tudi to bilo neodgovorno, kakor so krize o katerih se govori v sredstvih družbenega obveščanja posledica neodgovornosti ‚odgovornih‘. Mladi moramo na pot iskanja, da ne bomo ob obilici hrane (načrtov, predlogov, neizpolnjenih obljub), ki nam jo ponujajo z vseh

strani ostali ‚lačni‘, in ob preobilju pijače ‚žejni‘.“

„Kakšen je ta kruh, ki ne nasiti in pijača, ki ne odžeja? Današnji človek hodi skozi temni gozd prevrednotenja vrednot. Pogled je zamegljen. Resnica zatrta. Hočemo zatemniti prave vrednote, ki nam jih razodeva On, ki je POT, RESNICA in ŽIVLJENJE, in potem z reflektorji umetno razsvetljujemo lažno bogastvo, zlorabljeno spolnost in lenobno delavnost. Teško se je znajti v tem temnem gozdu in težko je plavati proti toku javnega mnenja...“

„To srečanje nam je pomagalo, da smo zaslužili, da obstajata ‚živa voda‘ in ‚kruh življenja‘, ki moreta nasititi in odžejati tudi današnjega iščočega mladega človeka...“

Obogateni z novimi spoznanji in potrjeni v veri, smo se pri zaključni maši še posebej zahvaljevali Bogu za dar mladosti in moč upanja...Svojo pripravljenost, da bi tudi mi mladi prispevali delež za lepši jutri, je prijatelj izrazil takole:

„Ostanimo močni in stano vitni v svojem prepričanju, v svoji veri. Ne omahujmo, ko smo zapostavljeni zaradi vere. Radi in z veseljem izpričujemo, da smo

kristjani. Trudimo se, da bo svet po nas boljši, lepši. Samo kritiziranje nič in nikomur ne koristi. Vero, da obstaja ŽIVA VODA in KRUH življenja ne dokazujemo, ampak pokazujemo s pristnim krščanskim življenjem. Ne zapravljamo svoje mladosti in talentov za stvari in na način, ki nas oddaljujejo od studenca ŽIVE VODE, od Jezusa. Trudimo se, da ne bomo storili kakor mladenič iz evangelija, ki ga je Jezus ‚pogledal in vzljubil‘, potem pa je ta ‚odšel žalosten‘. Bodimo, kakor nam naroča papež na začetku svojega pisma mladim: ‚Vsak trenutek bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog vašega upanja.‘“

Na koncu je voditelj povzel naša premišljevanja in nam še nekoliko razgrnil širino don Boskove ljubezni do mladih, ki jo je sam don Bosko izrazil z besedami: „Dovolj je, da ste mladi, in že vas ljubim.“ Don Bosko je bil prepričan, da so tudi v gnilem jabolku pečke dobre in obetavne. Bodimo te obetavne pečke, iz katerih bo zraslo novo drevo, ki bo rodilo zlahne sardove dobrote in ljubezni.

I.T.

Vid Marinček je po poklicu mesar. Z ženo Dragico sta člana salezijanskih sotrudnikov. To jima pomaga, da do vseh, s katerimi se srečujeta, skazujeta krščansko ljubezen v don Boskovem duhu. Le-tega sta deležni v vzgoji tudi hčerki Urška in Tadeja. Zaustavimo se za trenutek z Vidom, ki razpreda svojo zgodovino.

Veselimo se posebnega daru

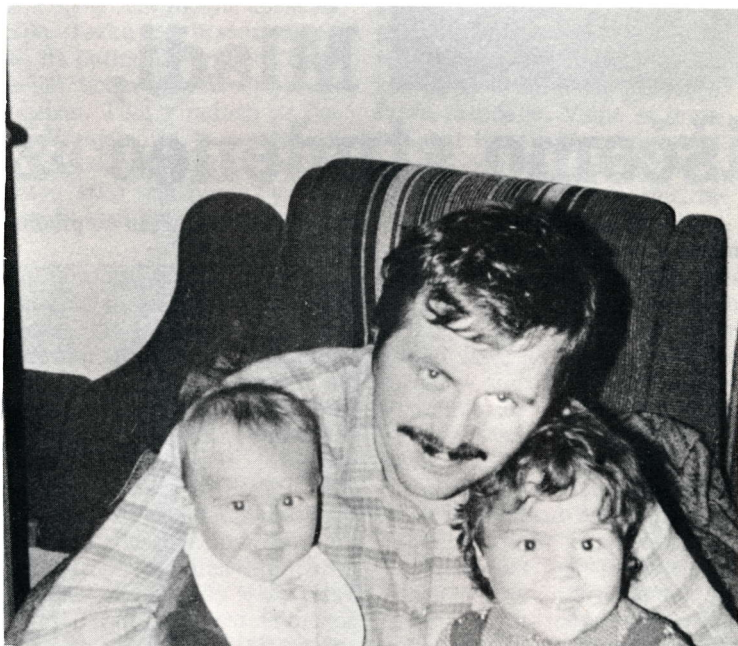
S salezijanci sem prišel v stik v letih, ko so prevzeli župnijo Rudnik. To je bilo pred 18 leti. V tistih časih sem bil ministrant in še slutil nisem, da bi kdaj postal don Boskov sotrudnik (DBS).

Kakor sem staršem hvaležen za dar življenja, tako sem slovenskim salezijancem hvaležen za dar poklica DBS. Ko sem spoznal salezijansko karizmo, salezijansko držo ponašanja, se mi je vse skupaj zdela tako velika vrednota, katero se splača prenesti v življenje.

Glavna naloga DBS se mi zdi da je v tem, da čimbolj živijo po don Boskovem geslu „Hočem biti dober kristjan in dober državljani“, istočasno pa da smo bratsko povezani s salezijanci. Zato bi rad ob tej priložnosti povabil vse sotrudnike in salezijance: nikoli se ne sramujmo posebnega daru, ki nam ga je podaril don Bosko. Kjerkoli smo, naj bo naša drža, pričevanje in vedenje v salezijanskem duhu.

Vabim tudi vse salezijance v župnijski pastoralni, župnike in kaplane: podarite svojim sodelavcem v župniji, kateri so tega vredni in za to sprejemljivi, salezijanskega duha in dar poklica DBS. Kolikor se bo vsaka salezijanska župnija potrudila za to obliko don Boskovega poslanstva, se bo avantgarda salezijanske družine izredno pomnožila. To bo največji blagoslov za vsako župnijo. To naj bo naš dar don Bosku v bližajočem se letu 88.

V večina dobrih vernikov ima v

sebi skrit poklic DBS, pa jim nihče ne pomaga odkriti poti, po kateri bi odkril svoj duhovni poklic. Letošnje vezilo nas vabi prav k prizadevanju za take laiške poklice. Zdi se mi pa, da živimo v takih razmerah, da mora salezijanec duhovnik iskati in vabiti, tudi vzgajati za to ljudi, ki so vredni poklica DBS.

Kdor je sprejel poklic DBS in se vključil v veliko salezijansko družino, odpira vrata vsakemu salezijancu in ima tudi sam odprta vrata v vsaki hiši naše inšpektorije. Njegov pogled in odnos do družbe se mora iz druge osebe (Vi) spremeniti v prvo (Mi). Na

ta način opravlja vsak svoj poklic, vse pa vodi don Bosko z namenom, da bi bili srečni tukaj na zemlji in v večnosti.

Najbolj plodna tla za delovanje DBS je pri nas družina. Salezijanski poklic naj bi bil še posebna milost pri vzgoji otrok. Don Bosko je bil, je in bo sodoben vzgojitelj mladine. Mladi očetje in mamice, tudi za vas je prostor in bogastvo v vrstah DBS. Don Bosko vam ponuja roko in blagoslov Marije Pomočnice, s pomočjo katere boste reševali vsakodnevne težave in vzgajali svoje otroke v dobre sinove in hčere slovenske zemlje.

VID—fm

Družba hčera Marije Pomočnice ob 50-letnici prihoda v Slovenijo

Božja previdnost je poslala Hčere Marije Pomočnice kot dar svoje dobrote tudi slovenskemu narodu. 15. oktobra 1986 bo minilo 50 let, odkar so prve HMP stopile na slovenska tla in začele s svojim vzgojnim delom. Ob tej lepi obletnici želimo predstaviti don Boskovim prijateljem Družbo, ki je bila svetniku tako pri srcu, saj je z njo hotel postaviti Mariji Pomočnici „živ spomenik“ svoje hvaležnosti za vso pomoč in varstvo, ki ga je občutil korak za korakom.

Sv. Janez Bosko

Marija D. Mazzarello

MALO ZGODOVINE – NASTANEK DRUŽBE

„Pripadate Družbi, ki je vsa Marijina“
(sv. Janez Bosko)

Božja previdnost je v preteklem stoletju poklicala sv. Janeza Boska, da bi se zavzel za ubogo in zapuščeno mladino. Leta 1859 je po navdihnjenju in s pomočjo Marije Pomočnice ustanovil v Turinu salezijansko družbo za vzgojo dečkov. Toda Marija mu je v videnjih dala razumeti, naj bi nekaj storil tudi za vzgojo revne ženske mladine. Ko je don Bosko spoznal, da je to božja volja, se je z vso vnemo lotil dela.

V tistem času je v Turinu zidal veliko svetišče na čast Marije Pomočnice, ki naj bi bilo večer spomenik njegove ljubezni do Matere božje za vse dobrote, s katerimi ga je neprestano obsipala pri njegovem vzgojnem poslanstvu. Z ustanovitvijo družbe Hčera Marije Pomočnice pa je hotel tej dobri Materi postaviti „živ spomenik“ te njegove ljubezni in hvaležnosti do nje. To je tudi poudaril na dan njene ustanovitve, 5. avgusta 1872, na praznik Marije Snežne, ko je rekel prvim sestram: „Bodite ponosne, da ste živ spomenik don Boskove hvaležnosti do Marije.“

Temeljni kamen za novo Družbo si je Marija že pripravila v italijanski gorski vasi Morneseju, ki leži v južnem Piemontu. Tam se je 9. maja 1837 rodila Marija Dominika Mazzarello.

MORNESE – ZIBELKA DRUŽBE

Po razglasitvi verske resnice o Marijinem brezmadežnem spočetju je vaški župnik Pestarino ustanovil Marijino družbo „Hčera Brezmadežne“. Med članicami se je posebno odlikovala Marija Mazzarello. Ko po hudi boleznini ni bila več zmožna za težka poljska dela, se je izučila za šiviljo in je s svojo prijateljico Petronillo odprla lastno delavnico, kamor je sprejemala deklice, ki so se hotele naučiti šiviljske obrti. Učila jih je šivati, toda uporabila je vsako priložnost,

Marija D. Mazzarello: prva HMP. Ponižna in močna, utrjena v nenehnem žrtvovanju od rane mladosti, je Marija D. Mazzarello živela združena z Bogom med svojimi vsakdanjimi opravili. Ob mrzlih jutrih je hitela k evharističnemu Jezusu, da bi imela moč pri delu in ga tako spremenila v eno samo dejanje ljubezni do Boga.

Ob smrti Marije D. M. 13. 5. 1881: 26 hiš v 4 državah (Italija, Francija, Urugvaj, Argentina) 139 sester 50 novink

Danes: 1450 hiš v 66 državah 17965 sester 420 novink

da jih je vzgajala tudi v krščanskem življenju. Župnik je bil njenega dela vesel in jo je pri apostolatu moralno podpiral. Marija Dominika je kmalu postala voditeljica Marijine družbe. Med članicami si je vzgojila dobre pomočnice za svoj apostolat. Od župnika Pestarina ki je postal salezijanec, je don Bosko izvedel za to skupino deklet in za njihovo delo. Leta 1864 je obiskal Mornese in jih osebno spoznal. Nanje je mislil, ko je snoval ustanovitev svoje druge redovne družbe.

Kakor vsa božja dela, tako si je tudi nova Družba utirala pot skozi nerazumevanja, revščino in izredne žrtve. Vse to je prve sestre utrjevalo v strogem, odpornem, a vendar vedrem in veselem življenju. Prav to junaško prenašanje začetnih težav je pripravljalo vedno nove in številne poklice.

Družba se je naglo širila po Italiji in preko njenih meja. Pet let po ustanovitvi, leta 1877, je že prva skupina šestih misijonark odpovala v Južno Ameriko v Urugvaj, od koder so se Hčere Marije Pomočnice razširile po vsej Ameriki. Tri leta pozneje so bile v Patagoniji, kjer jih je don Bosko že prej videl v svojih videnjih in kamor do tedaj še ni stopila nobena redovnica. Malo več kot po 110 letih svojega obstoja se je Družba razrastla v mogočno drevo, ki je razširilo svoje veje po vseh celinah. Danes je navzoča v 66 državah.

Leta 1879 se je vrhovna hiša Hčere Marije Pomočnice iz Morneseja preselila v Nizzo Monferrato, od tod leta 1929 v Turin, leta 1969 pa v Rim.

Hčere Marije Pomočnice, ki so prisotne v vseh krajih sveta, živijo svoj poklic v edinosti, čeprav je konkretno okolje, ki ga najdejo v raznih deželah, zelo različno.

s. Ivana Bizjan

(se nadaljuje)

Generalna hiša HMP v Rimu

Ko je don Bosko ustanavljal zvezo salezijanskih sotrudnikov, je hotel po salezijancih dati celotni Cerkev skupine zavzetih kristjanov, ki bodo s svojim svetim življenjem in svojim delom, zlati za revno in zapuščeno mladino, širili in utrjevali božje kraljestvo na zemlji. Vedno je ponavljal: „Gospod hoče, da postanemo sveti. Ni težko postati svet.“ Leta 1884 je zapisal: „Glavni cilj salezijanskih sotrudnikov ni pomagati salezijancem, ampak dati pod vodstvom salezijancev pomoč Cerkvi, škofom, župnikom – tako da skrbijo za svojo svetost, in pomagajo pri delu za reševanje mladine.

Marija – zgled svetosti

Drugi vatikanski cerkveni zbor je poudaril, da je za laiško in za vsako svetost najlepší vzor Marija. Dokument o laikih pravi: „Popoln vzor ... duhovnega in apostolskega življenja je Devica Marija, kraljica apostolov. Medtem ko je kakor vsi ljudje živela na zemlji življenje, polno družinskih skrbi in truda, je bila vedno najgloblje združena s svojim Sinom in je na edinstven način sodelovala pri Odrešenikovem delu (L 4). Zdaj pa, ko je vzeta v nebesa, se „v svoji materinski ljubezni zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo in so v nevarnostih in stiskah, dokler ne bodo prišli v blaženo domovino“. V drugem delu izjave se poslužuje citata iz dokumenta o Cerkvi (C 62-65).

Tako imajo verniki v Mariji zgled, kako naj danes, v današnjih razmerah, vsak v svojem življenjskem položaju, posnemajo Marijo.

Za mnoge zavzete kristjane pomeni odnos do Marije, da vsak dan zmoliyo k njej kakšno molitvico in gredo na kakšno božjo pot. Zanje je Marija lepa podoba, ki jim s svojimi prazniki lepša življenje in pestri cerkveno leto.

Toda kdo je Marija resnično? Chiara Lubich, ustanoviteljica ognjiščarskega gibanja, pravi: „Če bi vzeli vso ljubezen in vso bolečino vseh mater skupaj, ne bi skupaj zneslo tiste ljubezni, s katero Marija ljubi vsakogar izmed nas osebno.“ Don Bosko je podobno dejal sestram Hčeram Marije Pomočnice v zavodu v Nizzii: „Marija vas ima rada. Marija je sredi med vami. Sprehaja se po tej hiši in jo varuje s svojim plaščem.“

Tako naša pobožnost do Marije ni le kakršenkoli odnos do žive osebe, ampak nas s to osebo povezuje njena najtesnejša materinska ljubezen.

Kdor hoče dati pravilen odgovor na tako ljubezen, mora v njem nastati želja, da bi jo posnemali v njenih krepostih: v pogumu za služenje, v preprostosti, potrpežljivosti, iskrenosti, zvestem poslušanju Boga in združenju s Kristusom.

Mnogim se bo to zdelo previsoko: kako bi mogli mi, ubogi, povprečni, grešni ljudje posnemati Marijo? Izkušnja nam govori, kako pogostokrat

smo prezrli božji klic, iskali prej svojo kot njegovo voljo. Kako naj potem mi prikazemo Marijino podobo s svojim življenjem?

Morda bo preprosto premišljanje odstranilo naše pomisleke: Zakaj se Marija ne bi mogla prikazati današnjemu svetu nad blatom in plevelom naše slabotne narave? Ali temno ozadje na umetniški sliki ne poudarja še bolj svetle osrednje podobe? Mi vidimo Marijo kot človeka, ki je poln modrosti, ki prihaja od Boga, poln notranje lepote in milosti. In čeprav je Bog od nje zahteval delež

bolečine in trpljenja bolj kot od vsakega drugega človeka, je ona v vsem hotela spolniti le božjo voljo.

Kako se to more uresničiti v nas? Ena sama je pot, ki jo je nakazal Kristus in zapisal apostol Janez: da vedno ostanemo v ljubezni. „Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, zato tisti, ki živi iz ljubezni, živi v Bogu in Bog živi v njem.“ (1 Jn 4,16).

To zahteva, da sta naša notranjost in naše zunanje življenje kakor pri Mariji: stalna ponudba ljubezni, neprestana nesebična pripravljenost za druge iz ljubezni. Če tu omahujejo naše moči, je Marija z nami. Stoji nam ob strani, drži nas za roko in spremlja korak za korakom. Kaže nam, da se tudi mi lahko popolnoma vtopimo v Boga in vse svoje energije usmerimo v spolnjevanje božje volje v združenju s Kristusom.

Najlažje se tesno združujemo s Kristusom v eharistiji. Če hočemo iz svojega življenja napraviti vsaj pomanjšano podobo Marijinega življenja in njene povezave s Kristusom, moramo znati temeljito izkoristiti tiste trenutke, ko nam je Kristus najbolj na razpolago, pri maši, zlasti pri obhajilu, ko je on v nas z drušo in telesom kot Bog in kot človek.

Tako bomo lahko izvrševali krščanski poklic svetosti: biti danes in tu kot Marija, ne le pred Bogom, ampak tudi za vsakega človeka, s katerim pridemo v stik.

Marijo imenujemo pribežališče grešnikov. To pomeni, da mora vsak človek v nas najti srce, ki mu daje zatočišče in v katerem lahko najde novo pot k Bogu.

Marijo imenujemo Tolažnico žalostnih. Preneseno na nas to pomeni, da moramo tudi mi sprejeti trpljenje in stisko vsakega človeka in mu pomagati, da bo lahko dojel pomen in veličino trpljenja kot soodreševanje duš s Kristusom. Ni velike noči brez velikega petka!

Marija je Pomoč kristjanov. Če hočemo tudi mi na to odgovarjati, mora vsakdo, ki pride v stisko, v nas najti razumevanje, pomoč in podporo.

In če je Marija nebeška vrata, mora biti naše življenje pobuda in vrata, ki pomaga človeku do božjega, do Boga samega.

Kjerkoli živimo, v družini, v tovarni, v šoli, med sosedi, v župniji morajo ljudje v nas zaslutiti Marijino in Jezusovo navzočnost. Zlasti v moralnih vprašanjih, kjer je javno mnenje proti božji postavi, moramo mi dvomečim pomeniti „steber in oporo resnice“, kakor je sveti Pavel dejal za celotno Cerkev.

Potem bodo ljudje v zmedu življenja moderne dobe lažje našli smer, luč in pravo pot k njemu, ki je „pot, resnica in življenje“.

StO

MAŠNA ZVEZA

Salezijanci, ki so prišli 1901. na Rakovnik, so že 1902. sklenili, naj se vsako soboto daruje sv. maša za dobrotnike tega svetišča in salezijanskih ustanov. Vsi, ki so vključeni v MAŠNO ZVEZO, so vsako soboto deležni milosti sv. maše, ki se daruje zanje, kakor tudi molitev vseh salezijancev.

MOLITEV ČLANOV MAŠNE ZVEZE

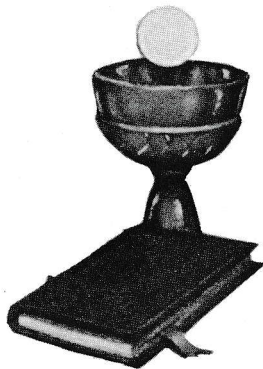
Bog, naš Oče,
po Jezusu Kristusu nas odrešuješ,
po Svetem Duhu nas posvečuješ,
po Mariji nam daješ vse milosti.

V iskreni veri te molimo,
v trdnem upanju te hvalimo,
v živi ljubezni te poveljučujemo.

V duhu smo pri vseh mašah,
ki se darujejo v svetišču
Marije Pomočnice na Rakovniku,
kjer smo ti po Mariji
izročili sebe in vse svoje,
da nam v svoji očetovski ljubezni
nakloniš večno veselje pri sebi.

Danes ti ponovno obljubljam,
da bomo apostoli evangelija,
osebne in družinske molitve,
nedeljske maše in prejemanja zakramentov.

Prosimo te, Oče,
blagoslavljalj naše življenje
po rokah presvete Device
Marije Pomočnice kristjanov,
saj je ona naša mati
in mati vse Cerkve.
Amen.

Konec januarja je praznoval 75. rojstni dan misijonar Ignacij Ozmec. Večji del življenja je posvetil misijonom v Srednji Ameriki. Naslednje vrstice želijo predstaviti njegovo življenjsko pot, razgibano in delavno, bralcem Salezijanskega vestnika.

Misijonar z zavihanimi rokavi

Misijonsko povabilo

Sredi tridesetih let so iz do takrat neznane Kube začela prihajati pisma, ki so jih radi prebirali člani misijonskih krožkov po salezijanskih ustanovah. Včasih so bila daljša, drugič krajša, navdušujoča, polna misijonskega ognja. Pisal jih je mlad misijonar, Nace Ozmec, doma iz Melinec v Prekmurju. Kar večkrat je zapisal besede zahvale, da se je odločil za ta korak. Tudi danes, po 52 letih, ni spremenil svojega prepričanja.

Odločilno za njegovo prihodnost je bilo srečanje z ravnateljem dijaškega doma „Martinišče“ v Murski Soboti, Jožetom Radoho. Leta 1924 je ta zavzeti duhovnik s pomočjo nekaterih sodelavcev postavil dom, kjer so oddaljenejši dijaki stanovali, prejeli hrano in pomoč pri učenju, in obiskovali gimnazijo v Murski Soboti. Tudi trinajstletni Nace je zašel v njihovo družbo. Po ljudski šoli v Melincih se je bilo potrebno preseliti, kajti pot iz Melinec v Mursko Sobotu bi le bila predolga. Na novo ustanovljeni zavod mu je bil dobrodošel.

Že naslednje leto mu je ravnatelj Radoha predložil, da bi postal misijonar, čisto pravi mi-

Misijonarja Ignacij Ozmec in Martin Maroša

Salezijanci misijonarji z vrhovnim predstojnikom P. Ricaldonejem pred odhodom v misijone leta 1934. I. Ozmec je četrti z leve

sijonar, o katerih so veliko pisali Katoliški misijoni, Marijin list in Salezijanski vestnik. Veliko se je tudi govorilo. Za nekaj trenutkov se je zamislil ...

– Saj ne boš šel sam. Iz Prekmurja sta že dva, dva sta Gorenjca, morda se bo pridružil še kdo.
– Kaj pa jezik? Jaz italijansko ne znam.

– Se boš že naučil. Predno boste začeli s poukom, boste imeli kratek tečaj. Poučeval vas bo Ludvik Pernišek, misijonar iz Argentine.

– Kdaj pa? je Nace že kar z zanimanjem vprašal.

– Še to jesen. 5. avgusta bi se zbrali na Rakovniku in od tam vas bo Pernišek spremljal v Foglizzo, misijonski zavod, ki skrbi za pripravo misijonarjev, ki bodo šli v Južno Ameriko. Tam se boste učili jezike in spoznali misijonsko življenje.

Priloga na pot

Na precej pustolovski pot je odšlo sedem gimnazijcev. Vedeli so, kaj bi radi dosegli, niso si pa predstavljali, kako bi do cilja lahko prišli. Bili so začetniki velikega misijonskega gibanja, ki ga je začel Jožef Radoha in se je kasneje razmahnilo po mnogih

salezijanskih zavodih na Slovenskem. Iz prve skupine sta še med nami Evstahij Kristanc in Ignacij Ozmec.

Foglizzo! Štiri leta učenja, čakanja, tolikih obiskov vrhovnega predstojnika Filipa Rinaldija, skoraj vsak mesec je obiskal mlade misijonarčke, toliko srečanj z misijonarji! Kar naprej se je govorilo o Ognjeni zemlji, Cilu, beseda je nanese tudi na Kitajsko. Saj je je bilo navsezadnje kar čudno, če kdo po končani gimnaziji ni zaprosil, da bi ga poslali v misijone.

Leta 1929 je nastopil dolgo pričakovani trenutek. Božji služabnik Filip Rinaldi jim je izročil talarje. Samo še na kratek obisk domačih odidejo, da se poslovijo, nato pa veselo preko oceana v novi svet. Nihče pa ni pomislil, da bi lahko naleteli na nepremostljive ovire. Šele doma so zvedeli, da svoj delež zahteva tudi kralj in obramba domače dežele.

Nace Ozmec in njegovi tovariši so misijonsko obleko zamenjali za vojaško. Dobro poldrugo leto so preizkušali trdnost svojih namenov, nato je bilo potrebno še kakšno leto za ureditev for-

malnosti in uvajanje v vzgojno delo. Končno je bila leta 1934 pot odprta.

Misijonar z zavihanimi rokavi

Leta 1934 je Cerkev dobila novega svetnika, turinskega apostola Janeza Boska. Salezijanci so hoteli veliki praznik proslaviti tudi na ta način, da so v misijone poslali večjo skupino misijonarjev. Med njimi je bil Ignacij Ozmec. Zopet so nastopile težave, ker kubanske oblasti niso bile preveč širokogrudne pri sprejemanju novih misijonarjev. Proti koncu leta se je le vse uredilo.

Mladi misijonar je na Kubi delal dve leti, vedno z mladimi, kot katehet, v skrbi za šolo, zelo je podpiral delovanje različnih družb, od teh mu je bila najbolj pri srcu Družba sv. Jožefa. Trd je bil misijonarski kruh, marsikaj jim je primanjkovalo, toda zadovoljstvo je znalo premagati tudi te težave.

Za študij teologije je odšel v Salvador, da bi se v miru, zbratosti in resnim delom pripravil na duhovništvo. Studentje so bili z vseh vetrov, na moč navdušeni in kar ni jih bilo mogoče zaustaviti, da ne bi vsak prost trenutek, zlasti pa počitnice, preživeli med domačini. Prav leta bogoslovja so misijonarju Ozmecu potrdila posebno zavzetost za revne, duhovno in kulturno zanemarjene; utrdila so mu prepričanje, da Kristusovo oznanilo in prizadevanje Cerkve zanje pomeni vsestransko obogatitev. Od 21. septembra 1940 naprej, ko je začel svoje duhovniško poslanstvo, je to še bolj doživeto občutil.

Vrnil se je na Kubo, kjer je ostal deset let. Delo je bilo težko in zahtevno. V nemirni deželi, ki se je pripravljala na novo družbeno ureditev, je bilo potrebno odkriti pravo pot sožitja in prisotnosti Cerkve. Vse moči je posvečal kandidatom za sale-

zijansko redovniško življenje. Bil je njihov vzgojitelj, hkrati je postavljaj temelje don Boskovemu delu na tem otoku.

Na začetku petdesetih let je bil premeščen v Dominikansko republiko. „Tu živi okoli pet milijonov ljudi,“ je o „svoji“ deželi pripovedoval med zadnjim obiskom. „Ima sicer demokratične ustanove, vendar je še dolga pot do urejenega in za vse pravičnega socialnega življenja. Velika naravna bogastva kot so: zlato, srebro, cink, marmor, proizvodi velikanskih plantaž: sladkor, živina, tobak, banane, kaka, itd. so v rokah velikih družb, povečini tujih. Ljudje so zelo revni in se množično izseljujejo za delom v Združene države. Ne umirajo od lakote samo zato, ker živimo v večni pomladi.“

Cerkev v Dominikanski republici deluje na mnogih področjih. S svojim oznanilom hoče preoblikovati življenje sicer večine krščenih prebivalcev. In kaj je delal misijonar Ozmec? – „Najprej sem organiziral župnijo Marije Pomočnice. Dve leti zatem sem začel z obrtnimi šolami, ki so bile prve v republici. Tam pripravljamo tehnike različnih strok. Po 12 letih sem ustanovil župnijo Kristusa Kralja s šolo, ki ima 18 razredov in 1600 gojencev. Postavil sem tudi internat za gojence. Sedaj ga vodijo salezijanske sestre. Nato je prišla na vrsto župnija Srca Jezusovega. Tudi tu sem ustanovil šolo s 24 razredi in 2000 gojenci.“

Tako dela naš misijonar. Ob zidanju cerkva in zavodov iz kamnov ne pozablja, da Cerkev nastaja tudi v srcih. Pri sobratih je mogoče slišati samo pohvalne besede. Domačini ga imenujejo kar „constructor de los Colegios e Iglesias“ – graditelj zavodov in cerkev.

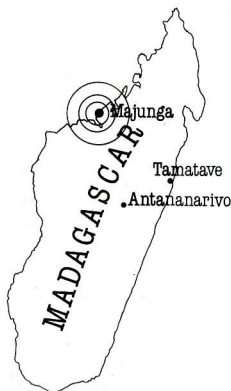
Misijonarju Ignaciju Ozmecu želimo še veliko delovnih moči in božjega blagoslova!

B.K.

Misijonarki s. Marica Jelić in s. Marjeta Zanjko

Misijonarki z Madagaskarja se oglašata

Otok Madagaskar glede na afriško celino

Z neverjetno naglico beži čas in že štejemo četrto nedeljo bivanja na malgaških tleh. Nič vam še nismo pisale, da je kar grdo. Takoj drugi dan po našem prihodu je namreč začel tečaj za spoznavanje malgaškega jezika in nas popolnoma zajel! Še časa za jokanje in preveliko radovanje ni.

Zelo ganljivo in nepozabno je bilo naše prvo srečanje z „rdečim otokom“. Ko je letalo po 13 urah vožnje pristalo v Tananarivu, smo vse obmolknile in v srcih odpele „Magnifikat“. Prvi poljub tej zemlji je bil namenjen

Pogled na mesto Majunga, središče misijonske postaje HMP na Madagaskarju

predvsem malgaški mladini! Salezijanci so nas slovesno pričakali in nas pozdravili: „Evviva Don Bosco, evviva Maria Ausiliatrice!“ Težko bi opisale občutke začudenja, hvaležnosti in globokega ganotja! To je vendar zgodovinski dogodek za družbo HMP. Nevredni se čutiva s s. Marico, da sva bili prav midve izbrani in prvi skupinici „pionirk“: to je vendar velika čast za vso jugoslovansko skupnost. Bog bodi zahvaljen, le Njemu vsa hvala in čast. Pa vendar naj mi bo dovoljeno v tem trenutku uporabiti svetopisemske besede: „In ti državica Jugoslavija, nisi najmanjša med evropskimi mesti, kajti iz tebe je dobri Bog izbral dve, da poneseta njegovo veselo novico malgaškemu narodu!“

Le pet minut od letališča imajo rimski salezijanci svojo skupnost, kjer delajo med revno mladino. Pri njih smo bile prvi dan na kosilu. Ž neverjetno prijaznostjo so nas sprejeli in postregli. Globoko nas je vse prevzela revščina in beda tega ljudstva. Noben diapozitiv ne pokaže resnice takšne, kakršna je! Molče in z razbolelim srcem smo se ozirale okrog. Pa vendar, to ljudstvo preseneča z vedrino in prijaznim nasmehom! Nekaj prikupnega in prijaznega sije iz oči malgaških otrok ... Prvo noč smo prespale v Tananarivu pri nekih sestrah, drugo jutro pa smo takoj ob 4h

(z dvema taksijema) odpotovale proti Ambošitri. To je mestece, 250 km oddaljeno od Tananarive 1500 m nad morsko gladino. Vozile smo se 7 dolgih ur po nemogočih cestah, tako da so se nam vse kosti razgibale. Imeli smo tudi „gumidefekt“ – na pol poti – da je bilo bolj zanimivo. To je bilo 16. X., ravno na moj godovni dan. Kako čudovit dar, enkratno v mojem življenju. S. Marica mi je hotela za dar ujeti pisanega metuljčka (so namreč nekaj očarljivega), pa ji ni uspelo. Z nami so se vozili še trije salezijanci iz Sardinije, ki tudi prvič prihajajo sem. V prijetni družbi, petju, molitvi in občudovanju pisane narave je čas hitro minil in že smo bili v Ambošitri pri sestrah benediktinkah. „Pa smo tu, kjer ni muh“: za 7 mesecev v klavzuri. Hočeš nočeš, jezika se

je potrebno naučiti. Ljudje francoščine skoraj nič ne razumejo. To je govorica za zelo razgibane jezike. Nama s s. Marico se jezikar lomi. Lahko si mislite, kako se šele Italijankam godi. Vseh misijonarjev in misijonark nas je 30, iz dvanajstih različnih držav. Tukaj sta tudi dva slovenska lazarista: Lojze in Tone. Poučuje nas s. benediktinka – malgašinja. Izredno zahtevna in pridna. V sedmih mesecih se bomo menda že kaj naučili.

Kako pa drugače? Imamo se lepo, smo zdrave in vesele. S. Catarina, naša ravnateljica, je dobra in izkušena misijonarka. Imamo jo vse rade in ji pomagamo. Za počitnice, o Božiču, pa naj bi šle na pomoč našim bratom v Tananarive in Mahajango (dve na eno, tri na drugo stran). Me se tega zelo veselimo, saj se ni mogoče samo učiti. Naša hišica pa še čaka, da jo začno popravljati. Ali pa bodo kar novo sezidali nekje v bližini župnikov (tako se nekaj govori). Ob koncu našega tečaja najbrž še ne bo pripravljena. Ne vem, kam se bomo zatekle, dokler nam je ne sezidajo. Me ne bi rade dolgo ostale pri benediktinkah, čeprav je lepo in nam ničesar ne manjka! Molite, da bi lahko čimprej dobile svoj dom, pa naj bo še tako skromen.

s. Marjeta Zanjkovič
s. Marica Jelić

Madagaskar – Rdeči otok zaradi prevladujoče barve zemlje. Leži ob vzhodni obali Afrike južno od ekvatorja. Velik je za več kakor dve Jugoslaviji, a ima samo 9 milijonov prebivalcev. Površinsko je zelo razgiban, deli se na 5 različnih predelov: na vzhodnega, na visoke planote, na severni in zahodni del ter skrajni jug. Otok je bil v zgodovini vedno na prepihu med Afriko in Azijo, zato so ljudje različnih ras: afriških in azijskih; nazadnje je postala francoska kolonija, zdaj neodvisna država, Malgaška republika. Glavno mesto je Antananarivo s 400 tisoč prebivalci; imenujejo ga kar kratko Tana. Po verovanju so ljudje nekaj nad polovico animisti, četrtnina so katoličani, drugi so muslimani in protestanti. Katoliška Cerkev ima 17 škofij in razne redovniške, ženske in moške skupnosti. Salezijanci so prišli na Madagaskar leta 1981. Salezijanske sestre kmelu za njimi, leta 1985. Slovenski misijonarji: 6 lazaristov, 2 škofijska duhovnika, 1 laiški misijonar, 3 usmiljenke in 2 salezijanki.

JAKOB OPAKA

Jakob Opača je bil salezijanec laik. Po drugi svetovni vojni mu je Španija postala druga domovina. Mojštra Opača, kakor so ga vsi imenovali, so imeli posebno radi gojenci, ker jih je po don Boskovo ljubeče učil obdelovati les, obrt Jezusa Kristusa.

Doma je bil iz Slamnjava blizu Ljutomera, rojen 10. julija 1896. Dvajsetleten je prišel v Veržej, da bi postal salezijanec. Svoj cilj je dosegel v noviciatu blizu Krakova na Poljskem s prvimi zaobljubami leta 1922. Kot salezijanec in mizar je svojim fantom pričal za evangelij najprej v obrtnih šolah na Rakovniku do leta 1937, potem na Selu v Ljubljani do konca vojne 1945.

Po vojni je odšel s številnimi soprobrati v tujino. Najprej je dve leti delal v salezijanski obrtni šoli v Veroni, potem pa v svoji novi domovini, v Španiji, najprej v Barceloni, potem v Sevillji in do konca svojega življenja, 11. marca 1985, v Cadizu, pristanišču na skrajnem jugu atlantske španske obale.

Jakob Opača spada v generacijo salezijancev pomočnikov zvestih don Boskovemu duhu: ponižnih, preprostih, pobožnih, posebno do Marije Pomočnice, navdušeni za salezijansko družbo in sv. Janeza Boska.

Njegov slovar španskih besed sicer ni bil bogat, toda bogata je bila njegova ljubezen do vsakega in do skupnosti. Vse je znal spraviti v dobro voljo s svojim humorjem. Posebno se je odlikoval z delom, s katerim je na poseben način pričeval za uboštvo. Želja, da bi koristil Družbi je bila zanj značilna.

Njegova vera se je izražala v molitvi. Pozimi in poleti, vedno nam je bil zgled točnosti pri skupnostnih pobožnih vajah. Sam Bog ve, koliko ur je prebil v molitvi pred tabernakljem.

Nikdar nismo slišali slabe besede o bližnjem. Cenil je vse soprobrate v skupnosti. Hvaležen je bil za vsako pozornost. Nobenih zahtev. V njem je bila skladnost z božjo voljo v vseh dogodkih, tudi najtežjih.

Biti salezijanec je dajalo smisel njegovemu življenju. S tem veseljem je bilo napolnjeno njegovo srce, ker se je čutil člana velike salezijanske družine. V tej salezijanski zavesti in pobožnosti do don Boska je gojil p posebej preprosto pobožnost do Marije Pomočnice in se navduševal za 24. v mesecu, za devetdnevnice in vse Marijine praznike.

Bil je resnično zvesti služabnik, ki ga je Kristus tako pohvalil v svojem evangeliju.

stk

ŠTEFAN VOGRIN

V salezijanskem domu za bolne soprobrate na Trsteniku je 18. decembra 1985 po 13-letni bolezni umrl zlatomašnik Stefan Vogrin: dolgoletna bolezen ga je vidno poduhovila za srčanje s Kristusom.

Stefan Vogrin se je rodil 18. oktobra 1901 v prekmurski vasi Ivancim, župnije Bogojine, globokovernim staršem Matiju in Veroniki Jerebic.

Za mladega in nadarjenega Štefana se je zavzel domači župnik in narodni buditelj Baša in poskrbel, da ga starši niso poslali v madžarsko gimnazijo, temveč k salezijancem na Rakovnik, da bi se pripravil za gimnazijski študij v Veržeju.

V vseh teh osebah je mladi Štefan videl vzor za svoje življenje in se odločil za duhovništvo v salezijanski družbi. V svoji prošnji za sprejem v noviciat je namreč zapisal: „Najbolj mi je ugajala, takoj ko sem stopil v zavod, prijaznost predstojnikov do gojencev. In takoj sem gojil željo postati salezijanec in tudi sam delati za dobro zapuščene mladine.“

Prvo globoko duhovno doživetje don Boska je bilo v noviciatu na Poljskem v Kleczi Dolni pri Krakovu. Naslednja leta je kot salezijanec pridobival vzgojne izkušnje na Rakovniku in v Murski Soboti. V prošnji za večne zaobljube je zapisal: „V letih začasnih zaobljub sem imel priložnost spoznati salezijansko življenje in priti do prepričanja, da ni samo lepo rožno cvetje, kakor se zdi na videz, temveč da se pod rožami skriva tudi ostro in mnogokrat tudi do krvi bodeče trnje. Kljub temu se mi zdi to življenje, ki sem ga vzljudil z vsem srcem, lepo in srečno... Moja najbolj vroča želja je postati in ostati za vedno član salezijanske družbe.“

Neposredno pripravo na duhovništvo je preživel v mednarodni višji bogoslovni šoli v Turinu. V letu razglasitve don Boska za blaženega je

dočakal težko pričakovani dan mašniškega posvečenja 7. julija 1929 v baziliki Marije Pomočnice, zibelki salezijanske družbe.

Stefan Vogrin se je izkazal vzornega vzgojitelja, pokazal je veliko spretnost, nadarjenost in voditeljske sposobnosti. Kar šestkrat je bil imenovan za voditelja vzgojne skupnosti v raznih salezijanskih zavodih v Sloveniji in na Hrvaškem. V svojih spominih je ohranil številne podrobnosti o svojem delu v Murski Soboti, na Razkrižju in v Splitu. Če so se kje pokazale težave, so predstojniki poslali soprobrata Vogrina in kmalu se je vse lepo uredilo. Po don Boskovem zgledu se je trudil, da bi gojencem približal vire zakramentalnega življenja. Ni čudno, da so se v takem okolju prebujali številni duhovni poklici.

Ob koncu druge svetovne vojne so bile zaprte vse cvetoče salezijanske vzgojne ustanove. Soprobrate so preusmerili svoje vzgojno delo v duhovno oskrbovanje vernikov po župnijah. Tudi gospod Štefan se je zavzeto posvetil novi obliki duhovniškega poslanstva. Najprej je bil župnik velike župnije Marijinega Vnebovzvetja na Reki, potem pa celih deset let na Trsteniku in Goričah. Laskava priznanja škofov ob vizitacijah niso bile le vpljudnostna, marveč ugotovitve, ki jih je zaslužil kot moder, delaven in zavzet dušni pastir.

Leta 1965 se je pričelo tretje poglavje njegovega apostolskega delovanja. Predstojniki so ga določili za duhovnega voditelja obnavljajoče se skupnosti salezijanskih sester, najprej v Lovranu in potem na Bledu, in se jim popolnoma posvetil, vse dokler ga ni iztrgala iz tega dela bolezen.

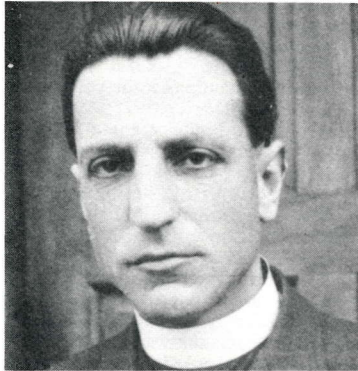
Tako se je leta 1972 pričelo njegovo zadnje in najtežje pa tudi najbolj duhovno plodno apostolsko poslanstvo: v molitvi in trpljenju. Sredi tega trpljenja je doživel veselje zlatomašniškega slava. Na križu bolniške postelje je izgovorel za rast božjega kraljestva. Okrepčan z zakramenti je končal svojo življenjsko pot po 56 letih duhovništva in 65 letih redovništva v salezijanski družbi.

V zgodovinskem spominu Ljubljanske salezijanske inšpektorije bo ostal zapisan kot zaslužen, zgleden, delaven in zvest soprobrat. Z njim bomo ostali povezani v ljubezni, ki ni mine.

Pogrebni obred in mašo zadošnico je vodil škof dr. Stanislav Lenič ob somaševanju inšpektorja Antona Koširja in številnih soprobratov ter navzočnosti salezijanskih sester in trsteniških vernikov. Zelo lepo se mu je zahvalil bivši inšpektor salezijanske province Nikola Pavičič za njegovo veliko delo na Hrvaškem.

stk

FRANC HORVAT

V nedeljo dopoldne 9. februarja 1986 je Franc Horvat, lahko bi rekli, „z uro v roki“ čakal na srečanje s smrtjo: začutil je bolečino pri srcu, poklical sobrata, da mu je podelil zakramente sprave, popotnico in maziljenje, in kmalu nato zadet od srčne kapi umrl.

Rajni Franc Horvat, salezijanec in zlatomašnik, se je rodil staršema Jožefu in Mariji Zban 25. februarja 1905 v Filovcih, župnija Bogojina v Prekmurju. Klenu krščansko življenje slovenskih družin in gorečnost dušnih pastirjev je napravilo to deželo za žitnico duhovnih poklicev. Kristusov klic je zato našel plodna tla tudi v Francu, župnik Baša pa mu je pomagal, da ga je uresničil, kakor tri leta starejšemu rojaku in prijatelju Stefanu Vogrinu. Na svoj poklic se je pripravil na Rakovniku in v Veržeju in se zanj odločil v noviciatu blizu Krakova na Poljskem. Z zaobljubami leta 1922 se je posvetil Bogu v don Boskovi salezijanski družbi. Poslej se je z učenjem in duhovnim poglobljanjem pripravil, najprej na Radni pri Sevnici, potem pa na višji bogoslovni šoli na Rakovniku za duhovniški poklic. Svoj veliki cilj je dosegel 3. julija 1932 v ljubljanski stolnici.

Duhovniško poslanstvo je začel v salezijanskih vzgojnih zavodih na Rakovniku, Veržeju in na Selu v Ljubljani kot ekonom, po vojni pa nadaljeval v župnijski pastoralni. Že leta 1945 je prišel za kaplana v Cerknico, dve leti pozneje pa je za osem let prevzel skrb za to veliko župnijo. Po kratkem službovanju na Trsteniku in Goričah je leta 1956 odšel za sedem let na Dolenjsko v Tržišče, Šentjanž, Boštanj in Sentrupert kot župnijski upravitelj, potem za tri leta na Koprivnik, se za tri leta vrnil v salezijansko skupnost na Rakovniku kot ekonom, in potem spet v pastoralno službo, najprej v Grahovem, potem pa v Boštanju, kjer je dočkal svojo zlato mašo.

Kmalu po zlati maši so se začeli pojavljati resni bolezenski znaki. Kot bolnika so ga leta 1983 sprejeli sobratje na Trsteniku. Po svojih močeh je spovedoval, skrbel za zvonjenje, opravljal službo vratarja, predvsem pa lajšal tegobe sobratom bolnikom, še posebej rojaku Stefanu Vogrinu. Ure in ure je preživel ob njegovi bolniški postelji v molitvi nešteti rožnih vencev in v obujanju spominov na salezijansko življenje.

Rajni Franc Horvat je bil neke vrste original, vendar priljubljen in vedno veder. Znamenit je bil po svoji točnosti in vestnosti. Ni poznal hinarševine, vedno odkrit. Pod nekoliko hrpavo lupino pa je bilo čutiti zlato srce, tako da so ga imeli sobratje prav radi.

V skupnosti je bil dragocen in zanesljiv sodelavec, ker je imel izreden čut in pripravljenost za drobne, vsakdanje stvari. Kdor je prišel v kako salezijansko hišo, v kateri je živel on, je gotovo srečal gospoda Horvata z uro v roki, vedno v skrbi, da ne bi bilo kaj v zamudi. Tak je bil do konca življenja. V taki čuječnosti se je srečal s smrtjo in s Kristusom. Resnično mu je Gospod lahko rekel: „Pridi dobri in zvesti služabnik, v malim si bil zvest, čez veliko te bom postavil...“ stk

TEREZIJA ZORKO

Zvon na pepelnično sredo, 12. februarja 1986, nam je naznal žalostno vest, da je nehalo biti plemenito srce nadvse dobre in najstarejše vaščanke, Zorkove mame v Ižakovcih. Kakor je tiho in mirno živela, tako je tudi mirno zatisnila svoje trudne oči, pripravljena, kakor upamo na srečanje s pravičnim Sodnikom. Ob vsakem obisku smo jo našli z molitvenikom v roku, pri branju Svetega pisma, verskega tiska, ali so ji drsele med prsti jagode rožnega venca.

Rajna Terezija se je rodila 15. oktobra 1896, pred skoro 90 leti v verni Magdičevi družini v Ižakovcih. Poročila se je s Stefanom Zorkom iz sosednih Bratonec. Njun zakon je Bog blagoslovil s 14 otroki, sedem sinov in sedem hčera. Pokojna mati je bila prava prekmurska žena, okusila je veliko pomanjkanja in prestala doti gorja. S svojo vrednino in zaupanjem v Boga in plemenitim srcem je znala premagovati vse težave in preizkušnje.

Zelo je bila Zorkova mama povezana na salezijanski zavod v Veržeju. Znala je dajati don Boskovega duha svojim otrokom, od katerih sta dva postala ugledna duhovnika, Janez in Štefan, ki je tudi salezijanec. Ko sta ta njena sinova še študirala, so

se številni prekmurski dijaki, ki so hodili v Veržeju ali v Murško Soboto ali se od tam vračali, ustavljali pri Zorkovi mami, ker je imela vedno odprto srce in roke za njihove lačne želodce ali toplo ležišče, če jih je na poti domov prestregla noč.

Zdaj počiva v Bogu, ki ji bo bogato povrnil vsa njena plemenita dela in žrtve za njeno družino, za narod in Cerkev.

Marija Žižek

MARIJA HORVAT

Na svečnico smo se na božji njivi v Lipovcih poslovili od Horvatove mame Marije, ki je Cerkvi darovala dva sina duhovnika, Toneta in Avgusta, oba salezijanca. Veliko duhovnikov in drugih domačinov jo je spremlilo na zadnji poti. Sin Avgust, ki je misijonar v Burundiju v Srednji Afriki, jo je mogel spremljati le v duhu.

Marija se je rodila leta 1910 v Beltincih. V zakonu ji je Bog podaril devet otrok. Kot veliki dobrotnici in eni prvih salezijanskih sotrudnic v Prekmurju se ji je zahvalil ob slovesu inšpektor Anton Košir. Obljubil ji je, da se je bomo spominjali v svojih molitvah skupaj z njenima sinovoma Tonetom in Gustijem.

Kakor je bila v življenju vzor ne-sebičnega darovanja, za kar je črpala moč v molitvi in svetih zakramentih, tako bo pri Bogu deležna njegovega veselja in ljubezni.

M.F.

JOŽEFA POMPE

Umrla je dobra mati petih posvojenih otrok, Jožefa Pompe, ki je vzgojila tudi salezijanskega sobrata Ivana Pompeta. Umrla je na silvestrovo lani, prevedena s svetimi zakramenti.

Svojo mladost je preživela od svojega rojstva 11. februarja 1900 na Podgorju v župniji Zabukovje do poroke z vdovcem Pompetom, ko se je preselila v Dobravo, v sevniško župnijo.

Svojih otrok ni imela, toda z svojo požrtvovalnostjo se je posvetila otrokom svojega moža in jim postala druga mati.

Rajno mater je vseskozi vodila živa vera in zaupanje v Boga. V njeni družini so molili, izpolnjevali verske dolžnosti, vse pa je povezovala njena materinska ljubezen.

Z udeleževanjem pri sv. maši, s prejetjem sv. obhajila in drugih zakramentov, h katerim je navajala svoje domače, je prejemala moč za svoje življenje. Na stara leta je prejemala tolažbo sv. vere na svojem domu.

Skrorna v življenju, se je tiho poslovila in odšla v novo življenje v večnosti.

T.H.

SREČANJE UREDNIKOV SALEZIJSKEGA VESTNIKA

Vestnik, ki ga pravkar držite v rokah, je eden od velike družine Vestnikov, ki izhajajo po vsem svetu. 39 jih je, izhajajo v 70 deželah in v 21 jezikih. Kar blizu deset milijonov izvodov izide vsako leto. Mnoge od njih je začel izdajati že don Bosko, drugi so zaživel kasneje. Po zamisli ustanovnika in več kot stoletni izkušnji še vedno „razširja poznanje salezijskega duha in delovanja, posebno misijonskega in vzgojnega. Zanima se za mladinska vprašanja, spodbuja sodelovanje in skuša vzbujati poklice.“

Kakšne so naloge Vestnika pred novimi zahtevami Cerkve in časa, v katerem živi, koliko uporablja sodobne možnosti, da bo privlačnejši, zanimiv, v kolikšni meri je glasilo salezijske družine in vseh don Boskovih prijateljev – vsa ta in še mnoga druga vprašanja so si postavili uredniki Vestnikov, ki so se zbrali v Rimu od 9. do 22. januarja 1986. Pri delih so sodelovale tudi sestre Hčere Marije Pomočnice ter salezijske oblatinje.

B.K.

državnimi udari in s teptanjem človekovih pravic.

Na minulih volitvah je bil izvoljen z veliko večino novi predsednik, ki ni general, Vinicio Cerezo Arevalo, salezijski bivši gojenec. Zanj so glasovali na stotine tisočev Indijancev. Končal je dve fakulteti v ZDA. Oddelki smrti so ga imeli na vrhu seznama za likvidacijo. Za gvatemalski Salezijski vestnik je izjavil: „Na salezijsko družino me vežejo ne samo mladostni študiji, pri salezijcih sem bil krščen, birman, poročen, pri njih se vzgajajo moji otroci. Kar sem dobil pri salezijcih me bo vodilo pri vodstvu republike. Pri salezijcih sem se naučil odprtosti in demokratičnosti.“

BS 1/1986

Salezijanski novomašnik Anton Prešern iz leta 1981 v Buenos Airesu

SLOVENSKI SALEZIJANCI V ARGENTINI

To so sinovi staršev, ki so odšli v Argentino po zadnji vojni. Kar precej se jih je šolalo v salezijskih zavodih v Buenos Airesu, devet od njih pa so postali don Boskovi sinovi in duhovniki. Dane Vrečar piše, da je prav za svojo srebrno mašo bil premeščen iz Buenos Airesa za župnika v Las Heras v provinci Santa Cruz (Sveti Križ) v mrzli in pustinjski Patagoniji. „Še to malo slovenske domovine, ki sem jo imel tudi v Buenos Airesu bom izgubil. Veliko mislim na Slovenijo, kjer so moje korenine.“

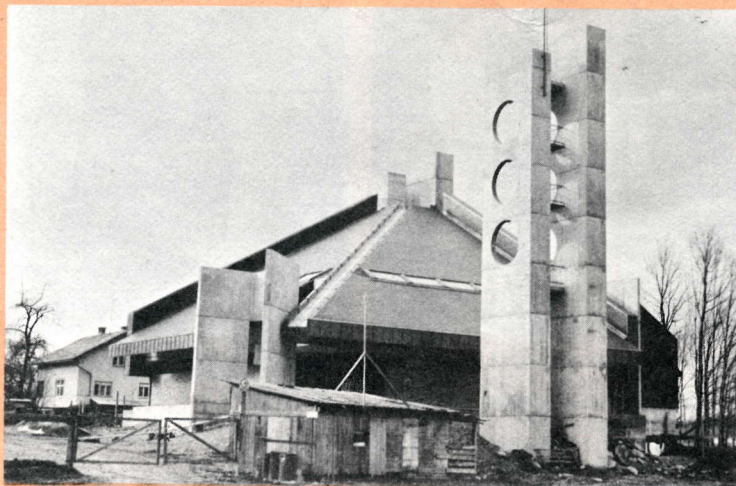

Dane Vrečar na desni ob novomašniku Jožetu Repovžu leta 1983 v Buenos Airesu, oba sta salezijanca; prvi na levi pa je sedaj že rajni duhovni vodja krščanskih Slovencev Anton Orehar

PREDSEDNIK GUATEMALE SALEZIJSKI BIVŠI GOJENEC

Gvatemala (na meji z Mehiko, Salvadorjem in Hondurasom) je bila doslej v rokah raznih vojaških hunt, ki so vladale z nasiljem,

Nova cerkev v Radencih

Cerkev sv. Cirila in Metoda v Radencih je od lani lepo napredovala. Gradbena dela so končana. Cerkev je dobila svojo zunanjo obliko. Lepa je.

Zdaj jo je treba opremiti znotraj, da bo primerna za božjo službo: oltar, orgle, sedeži, spovednice, umetniški križ in podoba slovenskih apostolov Cirila in Metoda.

In še zunaj: primerna ureditev za lep dostop do cerkve. Vse to zahteva ogromne vsote. Salezijanski sodrudniki in prijatelji ste že dosedaj spremljali našo gradnjo. Mnogi ste s svojimi darovi tudi pomagali. Sama župnija teh stroškov ne zmore. Zato trkamo na dobra srca naših rojakov doma in zunaj domovine.

V mozaiku novega svetišča bo tudi vaš kamenček ... Za vsak dar smo vam hvaležni. Pokažemo jo tudi tako, da vsak večer pred mašo skupno molimo s farani rožni venec za vse dobrotnike, vsako soboto pa se zanje opravi sv. maša. Svoj dar lahko nakažete po pošti na Župnijski urad Radenci ali tudi na vodstvo salezijanskih sodrudnikov na Rakovniku v Ljubljani. Se vam toplo priporočamo in iz srca zahvaljujemo.

Salezijanec Franc Levstek
župnik

Izšla je nova knjiga:

VITTORIO MESSORI

izziv smrti

Izdale: KNJIZICE, Rakovniška 6, 61108 Ljubljana, p.p. 4

*Ali želiš vedeti, kakšen je današnji svet?
Ali želiš vedeti, zakaj je današnji svet takšen?
Ali želiš vedeti, kakšen odgovor na iskanje sreče daje človek, ki ne veruje v Boga?
Ali želiš vedeti, katero je zadnje vprašanje, od katerega odvisi vse v tvojem življenju?
Ali želiš vedeti, kako na to zadnje vprašanje, od katerega je odvisen smisel življenja, odgovarjajo razne religije?
Ali želiš vedeti, zakaj je samo Jezusov odgovor edini, ki daje smisel smrti, ki človeka izziva?*